

LES PERCEPCIONS DE LA DORA

La Dora veu com la seva germana Berta, des que ha arribat el Robert, es belluga pel pis esquifit que comparteixen amb els pares amb una omnipresència inusual.

La Berta creua les cames quan seu a cosir. Enfila la agulla mullant la punta del fil amb els llavis humits. Fa un petó sonor al pare quan arriba de treballar. Es passeja davant d'ella i la mare demanant el vist i plau al vestit que es posarà per sortir amb les amigues. Comenta coses divertides i riu contagiosament a l'hora de sopar. Com sempre, però la Dora sap del cert que tot el que fa la Berta va dirigit al Robert. Ho sap per un no sé què que voleia per la casa i la torna boja de gelosia. Mai ha vist, però, ni un frec, ni una mà a l'espatlla, ni un seure junts al sofà. Aquest moure's entre la gelosia i la culpabilitat pel seu malpensar no la deixa viure.

Quan eren petites i passaven nits senceres al refugi, la Berta plorava quan sentia l'esclat de les bombes i acaparava les abraçades de la mare, i ella, s'havia de conformar amb jeure arraulida al costat d'elles, morta de por. Però ara no passarà el mateix. El Robert és d'ella i només d'ella i ningú li prendrà.

-Jo no puc viure més aquí, me'n vull anar amb tu i viure sols.

-Però, per què? No ho entenc, no veus que no podem pagar un lloguer sencer, aigua, llum, menjar...Per això ens vam quedar a viure a casa dels teus pares quan ens vam casar.

-Que me'n vull anar. Ni que sigui a una barraca.

Un dia surt més tard del taller. S'afanya perquè sap que els pares, com cada dimarts, han anat al «Selecto» a veure varietés i arribaran tard. Quan entra a casa, el Robert, que no entra mai a la cuina perquè això és cosa de dones, i la Berta, que tampoc sol entrar-hi perquè qui cuina sempre és la mare, estan fent entre rialles una truita de patates per sopar. Amb tots els sentits busca indicis d'abraçades, mirades, petons, gemecs, sospirs o paraules massa suaus o íntimes que, amb les presses, s'hagin oblidat d'arreglar. Tot i que només sent l'olor de les patates que s'estan fregint i el so de la forquilla batent els ous, nota aquell no sé què que voleia per la casa i que la torna boja de

gelosia. I aquesta és la gota que fa vessar el got i ja no para fins que convenç el Robert per anar a viure sols.

Un sofà vell i atrotinat arrambat a la paret de l'estança que serà menjador, dormitori i cuina comparteix protagonisme amb una taula, dues cadires i un bufet vell on també hi guardarà la roba perquè, de moment, no tenen armari. El llit és darrera d'una cortina florejada que ha cosit d'amagat al taller on treballa. Imaginava les parets pintades d'un color suau, com a les revistes de moda, però en Robert ha portat la pintura i, per més que li ha dit que aclarís aquell color tan llampant, no se n'ha sortit. Al final ha pensat que a ell, ja li estava bé així. S'ha destrossat les mans netejant la cuina econòmica de carbó tot somiant els plats que hi cuinarà per tots dos.

Tot ha entrat al pis per l'únic accés possible, cent vint esglaons costeruts i desgastats. La finestra és massa petita i enlairada per entrar-hi res. Si t'hi aboques, veus el pati ple d'herbes dels veïns dels baixos. En un angle hi ha una font que no raja amb uns ànecs d'ales desplegadas que fa molt goig. Quan vinguin les amigues a veure el pis buscarà algun pretext perquè mirin avall i ho vegin.

No sap com se'n sortiran. Ell a la fàbrica i ella al taller no guanyen gaire, i el que reben amb la cartilla de racionament no dona per res. Sort que en Robert, val tant, que aviat el faran encarregat i podran comprar d'estraperlo tot el que necessitin i viure com es mereixen.

La Dora veu que ara tot va bé. Les amigues que venen a veure el pis i arriben esbufegant a la porta pels cent vint esglaons costeruts i desgastats, queden bocabadades amb els ànecs d'ales desplegadas. En Robert, que encara no és encarregat i fa un munt d'hores extres, valora com té d'endregada la casa i els àpats que va aprenent a preparar-li. Ja es van acostumant als tres tramvies que han d'agafar per anar i tornar de la feina. Es veuen poc i estan cansats, però són feliços, perquè com diu la dita «el casado casa quiere». Ja no veu en els ulls d'en Robert el patiment de la lluita contra la seducció de la Berta. Aviat podran comprar un armari de segona mà...

Avui surt més tard del taller. S'afanya perquè li agrada arribar abans que el Robert i esperar-lo amb el davantal posat, com si no treballés i estigués a casa tot el dia perquè ell la manté. Va escoltar en un consultori femení de la radio que això fa feliços els homes. I ella, el que més vol, és la felicitat del seu home. Prepara patates estofades per sopar, i, aquest cop, no se li cremen.

Però el Robert no ve a sopar. Ni a dormir.

Maria Mur Marco

Juny 2017